

Franc Bevk

ČUKI NA PAPCI.

Izhaja vsak četrtak. (Isce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Vía C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. .80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50

Leto V. GORICA, četrtek dne 14. januarja 1926 - GORIZIA, giovedì il 14 gennaio 1926. Št. 2.

Vladarji na večnem dopustu.

Vladarji na večnem dopustu
o polni velikih intrig,
medijo in pišejo, mislijo,
ez glavo prepolni so brig.
Kako bi nemir zanetili,
kako bi se spraznil kak stol,
kako bi se spet prikopali
o vlade, začeli pokolj.

Tu tam se jim res kaj posreči,
ker v svetu je dosti ljudi,
ki radi bi splezali kvišku,
za drugo pa mar jim nič ni.
Tam govoriijo : afera,
da madžarska svojo je sled
med te ljudi napeljala,
ki radi bi imeli nered.

Ce res je to, mi ne vemo,
verjetno je vendar zeló,
če drugega ne, njih molčanje,
sumljivo je Čuku takó.
Bi mislijo pač, če posreči,
se stvar, bo še dobro za nas,
če ne pa trpijo naj drugi,
na pravi mi čakamo čas.

Hudič.

Kaj je hudič? V neki beznici se je razvil sledeči pogovor.
Matija: »Janez, ali veš, kaj je to hudič?«
Janez: »Ne!«
Matija: »Ali hočeš vedeti?«
Janez: »Da!«
Matija: »No, kaj mi daš, pa ti povem?«
Janez: »Za pol litra ti plačam!«
Matija: »Dobro, velja! Sedaj mi pa soži v žep! Kaj je notri?«
Janez: »Nič!«
Matija: »No vidiš, saj to je ravno hudič!«

Baron: »In jaz vam rečem, gospod župnik, če je hudič, naj me še to floč vzame!«

Župnik: »Jaz pa vam rečem, gospod baron, če hudiča ni, naj me na mestu vzame!«

Ko je nekoč nek duhovnik prepovedal svojim faranom imenovati hudiča, jim je svetoval, naj ga imenujejo z besedo črni. Ko je kmalu nato šel nek kmet k uradniku, ki se je pisal Hudič, ga je nagovoril: »Dobro jutro, strogi gospod Črni!«
»Osel, saj si znorel?!« ga je nabruvil uradnik. »Ali ne veš, kako se pišem?«
»Oh, že!« je odvrnil kmet »že vem, kako se pisete, ali povedati ne smem!«

ODGOVOR NA ŽENITOVANJSKA PONUDBO.

Sam deklica jaz mlada, ženila bi se rada, imam tante rada vse, a samo tebe, grdež, ne. Dovtipaš in tipariš, toda niti ne veš, zakaj ljudi žališ, ker jih žaliti ne smeš. Ako si prebrisan, le pokaži, da znaš kaj pomagati o tej zaspani Bisterci, ker drugače tvoj dovtip najde v košu svoj smrti kup. Pazi, pazi, Janezek, da ne postaneš Janezon.

„ŽENA VRAG“ v Trgovskem domu. Kakor že vsa druga večja me-
ka“ tudi Gorico in sicer v Trgovskem domu v soboto 16. ob 21. uri in v
nedeljo 17. januarja ob 6. uri. Pred dnevi je gostovala v Trstu in je bila z
navdušenjem sprejeta tako od moškega, kot tudi od ženskega spola. Prav
posebno je povsod sprejeta od tega poslednjega spola, ki hoče vedno, da
b vsaki priliki pridobi na načinu bojevanja z moškimi, nad katerimi hoče
na vsak način vselej zmagati. Mi moški pa se ne damo kar tako!... Zato
abrusimo bridke meče, pogledjmo sovražniku v brk in pripravimo se na
rd in hud boj, kajti „baba je hudič“. Najbolje se še pripravimo, če si ogle-
amo „ŽENO VRAGA“. Zato pa v soboto in v nedeljo vsi v Trgovski dom,

darnostjo, ker je vedel namreč, da za zid ne more pasti (Je namreč drugi prst pri trojici »štruklarjev«). Odločno ga kličejo kraljica »trehuhova« in »povprošvajna«. Kajti kot svetopisemska hrušča se z težavo dviguje in vse, kar ter postaja vsled tega tako mleden in zatopljen, da priteče nekaj pet minut, predno lahko zine, kadar je vprašan... Najbolj se pa jezi na Števerhona, ker so ne more skriti za njegov hrbet. Za njim pa se radko smehlja še kot splašen in prestrašeno gloda, če je vprašan -- konec in zaključek te trojice »štrukeljčkov« debelo okroglasti Kenda, zadnje imamo še Pičnika in njegove tovariše -- končni »čič«-o - so Istrijani -- ki neprestano smejejo, zato, ker ne vedo zakaj!

To je naša šola! Zdaj pa, ko deluje.

Narednik prša (seveda blijsko) Petra: »No... tu... rokar! (Zdaj je že postal rokar, pa ima že dva meseca zinenjanih 50 lir v žepu)... a, che dormi sempre! Dove ti tu? (Ti... Krokari, ki dno spiš, kje stanuješ?) Peter: »lo abito in conserva!« az stanujem v konservil namreč Peter je mislil v »karmic«, ker pa vedno misli le o konzerve -- tudi v šoli -- mu je zaroklo)... Sicer pa avj Ajdove Kendi, ki se dno smeje...: da je on prav- prav zelo hladnokrven. On namreč naredniku moško v ke (čeprav jih še nima) je, češ, kaj me to vprašaš, pa znam; pa samo pove- ti ne more. Nato vpraša narednik zopet Petra: »No... Alzati! Dimi, cho cosa è ca? (Ti, vstani! Povej mi, je to kraval) -- Budanje skrije za Lojzeta, Lojze za neza z Jasnega, ta pa se ta-

ko v srcu jezi na domače, ki mu ne pošljejo denarja, da mu ni nič mar. V srcu -- ker na glas ne sme, si govori: Oni bodo krivi, če se ne bom nič naučil, saj se ne morem učiti, ko mi ne pošljejo nič denarja in se moram zmerom jeziti. -- Potem mu je golovo vseeno! Peter pa ošine z enim očesom »Marksa«, drugo budi brez- upno po stropu, nato obvesi na Lojzetovi umazani kravati. To ga tako ohrabri, da reče:

»Sinor no šaj!« (Je hotel reči, da ne ve). Potem mu razloži narednik, kaj je »vaccas« in ga vpraša: »E' un uomo vaccas« (Ali je krava človek?) »Sinor si!« jo udari nazaj Peter (staroavstrijski »Jawohl, Herr Feldwebell«) Narednik se zasmeje in mu pove, da je krava tisto, ki ima rogo na glavi, nato mu reče naj pove »per šlavoc«, Peter moško reče: »Ja, hudič je tu!«... In' tako dalje! Ker nas uče

po metodi, ki jo vporablja pri nas v ljudskih šolah, nas bodo kaj malo naučili. Ampak zabavno je tako, da si vso »pašto z brodoc« otresamo in menda ostane v želodcu samar paštasuta, razen pri tri peresni detelji ali sveti trojici »štrukeljčkov«, ki se tako reče, da jim hlače pokajo, gumbi odletajo in zemlja pod nogami škriplje.

Hvala lepa škedenjskim gospodilnam za pozdrave in iz daljne dežele jim kličem, trikratno: »Zdravo! Zdravo! Zdravo! Še naslov si drugič malo bolj ogledite. Pozdrav starišem in vsem znancem.

Nepočakana.

»Vaše krame oči, vaši bujni lasje...«
 »Oh, gospod, vi mi vse preveč laškate!«
 »... vaša roznata polt, beli labudji vrat...«
 »Jaz ne prenesem tolike hvale.«
 »Vaš glas - vse se je tekom dvajsetih let, odkar sem vas spoznal, zelo spremenilo...«
 »Oh!...«
 »Le eno je ostalo večno živo, večno malodostno na vas...«
 Ah, vendar!...«
 »... namreč upanje, da se še vedno lahko poročite...«

Zakaj? Zato.

Zakaj se zagarske punce ne ozirajo na slovenske lante?
 Zato, ker jim Čuk na palci ne dovolj.

Zakaj se jezi Pepo čez punce?
 Zato, ker ga nobena noče.

Zakaj je bila M... tako nestrpna na plesu pri Mičel-u na Silvestrov večer?

Zato, ker ni bilo doktorja P. iz kozjega hriba.

ŽENINI, POZOR.

Na ženine, ki so bili naslikani v Čuku, so se še oglasili:

Zelim si enaisto številko. Zelo mi je prirasla k srcu, še bolj bi jo ljuba bila, če bi bila morda za nameček žaga.

A ti »Pnajsti« podvizal se k cvetki zal in zelo -- zelo duhteč!

Št. 10.

Ne čuti se več osamljenega, ker tvoj nos mi je prevrtal srce.

Takoj, ko sem zagledala Tvojo sliko v »Čuku«, se mi je zdelo, da edino Ti moreš vsako jutro požreti par sto ljudi in jih zvečer izbljuvati.

Glava Tvoja pred očmi, mi vedno milena stoji!

Mica Kobacajka.

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
 Spisal B. KARLO.

II. DEJANJE.

I. PRIZOR.

Prizen oder -- v pravcatih razvalinah.
 Vstopi režiser.

REŽISER: Saj sem vedel, še nobena! No, ne čudim se!

LUKC (pride tik ob zavesi): Streka, kaj jih še ni! So pa res pridni!

REŽISER: Da! Po svoji stari nava- jih bo pač treba hoditi iskat. No, ali se že napravil?

LUKC: Da! Tu imam fajfo, izvr- bo vleče, to-le veržico, pravzaprav go, ki bi bila dobra za v gozd, mi je odil Lipe, tisti, ki je bil v Ameriki, kader pa moj gospodar kotlar!

REŽISER: Kjo imaš pa hlače?

LUKC: Saj reši! Hlače sem pa pozabil doma!... Takoj tečem ponje!

REŽISER: Ni potreba! Saj ne bo igre!

LUKC: Kaj ne bo igre? Pojdite se vsi k strelam!

REŽISER: Pojdi in povej drugim; jaz ne morem več. (Sede na stol.)

LUKC: Jaz tudi ne! (Sede na tlu in ga gleda.)

REŽISER: Kaj gledaš?

LUKC: Vas!

REŽISER: Mene? Zakaj?

LUKC: Zato, ker ste norec!

REŽISER (skčeži po koncu.) Kaj praviš?

LUKC: Da ste norec! Saj bo igral!

REŽISER: Kako to?

LUKC: Ravnokar je prišel Lojze iz Gorice in prinesel dovoljenje. Jožko ga je že nesel k orožnikom!

REŽISER: Res? Zakaj mi pa tega nisi prej povedal?

LUKC: Saj me niste vprašali!

REŽISER: Torej, pojdi ... za božjo voljo! ... Pojdi hitro ponje! Ali ne vidiš?

LUKC (se ga brani). O prav dobro, odkar si mažem oči s tisto zavbo ...

REŽISER (tišči v njega). Ali ne vidiš ... ali ne vidiš?...

LUKC (se mu strahoma umika): Zdaj pa res nič več!

REŽISER: Ali ne vidiš ... pomisli, ali ne vidiš, kak nered, ... kakšne razvaline. (Ga pcha naprej, dokler se ne zaplete ob vrvice od električne napeljave, da se prevrže in pade na nos.)

LUKC (se prijemlje za nos). Zdaj še duhal ne bom več, kaj videl! (Se pobira in gleda, če je nos krvav.) Hvala Bogu, samo da ne teče kri! (Izgine, narkar zopet pokuka skozi zaveso, vidi šele nos, ki ga tišči z ogromnim robcem.) Grem pa po hlače.

Iz tisoč in ene noči.

Bilo je v tistih blaženih časih, ko je zrl očak Kajmakčalam s ponosnim čelom in jasnim očesom na cvetočo deželo, kateri je ob pravem času dajal solnce in dežja, in močni kalif Tretji el Manu mu je bil hvaležen. Vsak večer se je s svojimi verniki obračal v zahvalni molitvi proti njemu, ki je čuvaj kmetom dobro letino in redil njih hrame, Trgovina in obrt sta bila v polnem razmahu, veselje in radost je bila v srcih vseh vernikov in krčem.

Toda že takrat je šlo po reku:

Dež za solncem mora biti,
za veseljem žalost priti.

Nepričakovano so megle in oblaki obdali Kajmakčalam. Blisk in grom je zavladal krog njegove glave in pogled mu ni mogel več na gorice in polja trositi sreče in blagostanja človeškemu otrokom. Žalost je odmevala ž njega in prodrila v srca zemljanov. In strešla se je oblast mogočnega kalifa, kakor se je stresel vrh Kajmakčalama.

V maleni okraju El Sezana je bil za uravritelja neki Avi An Mustaf beg. S tem mestom ga je kalif nagradil za hrabrost in zvestobo v bojih s sovražniki prave vere. In vladal je Mustafa beg v svojem kraju s praviim vojaškim srcem. V svetem strahu in ponižnosti so ga pozdravljali deželani in stopali s konj, kadar je jahal on mimo. Kako tudi ne?! On, ki je vedno živel v vojni, ki je bil vajen ukazovati in jemati ravnejšim da se prikupi mogočnejšim, da dosepe sčasoma do časti, ko bo smel poljubiti podplat velikega vezirja, on jim je praznil hrame in mošnjice ob vsaki prihiki, mamil in zapeljal

hčere, rušil njih središča in ognjišča. Slavček v grmovju ce. Veselja ni bilo a tugo so jo utihnili in cvetica na polju je pobesila svoje obledelo listi zaprli v srce.

Davki že itak neznojni niso zadoščali za kritje kalifovih potreb in, ker jih niso mogli povečati, so si znali veliki vezir in njegovi pomagači pomagati z ukazom o »prostovoljnih prispevkih«. In Mustafa beg je zvest ukazom zbral imena svojih podložnih in naznačil vsakomu svoto »pro-

stovoljnih prispevkov«. Tako se je zgodilo, da je Ali Mohamed obhajal božične praznike v stari srajci, ker je prihranke za novo »prostovoljno« oddal Mustafi begu za proslavo kalifovega jubileja. In medtem ko je Mustafa beg čakal odklovanja, je moral Ali Mohamed v temnici njegovega gradu v družbi črnogledih janičarjev pripotožati svojo dušo Alahu, ker se je predrznil kihnuti pri oddaji prispevka.

Pa je rekel stari hodža, ki

je molil z verniki obrnjen proti očaku Kajmakčalamu: »Veliko je trpljenje pravovernikov, a po veliki žalosti bo prišlo veliko veselje«. In verniki so se v zaupanju klanjali večnemu Alahu. »O Allah il Allah, Mohamed Rasulallah!«

NAREDNIK PISKOVIČ.

Narednik Piskovič se je nahajal na dopustu v Ljubljani. Nekega dne je sedel v Zvezdi. Poleg njega pa mlada dama, o katero bi rad začel pogovor, pa ni vedel kako. V parku je igrala »ciganska godba«. In ko je igral črni cigani solo na vijolino, se je hitro domislil narednik Piskovič in se obrnil k dami rekoč: »Gospodična, smem vprašati, ali igrate v vijolino?«

»Ne«, je odgovorila dama, »jaz ne, pač pa onle mož tamle!«

ODKRITOSRČNOST LEPA STVAR!

Mladenič ponudi deklici roko in srce... Deklica začne krčevito jokati: Ves začuden jo gleda mladenič in jo vpraša: »Pa kaj sem ti tako anti patičen?«

Ona pa: »Ah, nel Saj jokam le od veselja! Rayno včeraj mi je rekla mama, da mene ne bo nihče poročil, ker tako zabite deklice, da ni na svetu kot sem jaz... In vendar, danes s prišel ti!«

PRI SPOVEDI.

Nek deček je šel k spovedi. Na koncu se je spovedal: »Poželel sem si svojega bližnjega ženel.«

Gospod župnik je rekel: »Ali Karlo, kako si mogel!«

Deček pa je rekel: »Veste zato, ker naša soseda večkrat skuha štruklje kot naša mama!«

V ječi.

Paznik: »Tako. Tu je vaša celica. Povedati vam moram še, kako se morate zavesti...«

Jetnik: »Oprostite, koliko let ste tu v službi?«

Paznik: »Drzno vprašanje. Deset let.«

Jetnik: »Potem ste pravi revček nasproti meni. Meni je bil hišni red že pred petnajstimi popolnoma znan. Lahko greste.

II. PRIZOR.

Režiser, prihajajo igralci.

REŽISER: Ah! Kje bi se najprej lotil?! Ta električna napeljava! Vse potrgano! Tu človeka ne bo ubilo, pač pa se bo lahko ubil... Sem prepričan, da homo rabili še svečel!

KARLO in SLAVKO (pridesta).
Dober dan!

REŽISER: Dober dan! Karlo! Poglej električno napeljavo!

KARLO (hodi sem in tja in mojstersko ogleduje žice in žarnice. Nato reče pomembno in zmaje z rameni).
Mhm! Potrgano je!

REŽISER: Menda!

KARLO (flegmatično). Popraviti bo treba!

REŽISER: Menda!

KARLO: No, za kako poldrugo urico dela!

REŽISER: Menda... Ampak, žali bog, igra se prične za eno uro!

KARLO (skomizgne z rameni): Ali sem jaz kriv, ... če se prične tako zgodaj!

REŽISER: Ah! Ti si pa tič! ... No! Kaj pa bencin za motor?!

KARLO: Morda ga je še kaj od zadnjic.

REŽISER: Od zadnjic? Saj je že šest mesecev, kar smo zadnjic ...

JOŠKO (vstopi).

REŽISER (se obrne hitro k njemu, medtem časom Karlo izgine). Joško, kdo bo pa pri blagajni?

JOŠKO: Kaj jaz vem! Ali še niste nobenega postavili? ... O, pa naj bo France, zmerom je on! ... Tu je dovoljenje.

REŽISER: Dobro! (Ga spravi v hlačni žep). Torej, France ... In vstopnice, ali so pripravljene?

MAKS (se vdari po glavi): Ah! Strehancel V hotelu sem jih pozabil, ko smo igrali kartel! Tam na mizi so! Zane,

vzeml hitro moje kolo in pojdi ponje, pa podvizaj, da jih kdo ne ukrade!

REŽISER: Torej, ali ste prinesli seboj vse, kar potrebujete?

DANILO: Ah! ... jaz sem se obul pa moram biti bos!

LUKC (ki prisopiha iz dvorane, no seč na ramij salonske hlače, z ogrofnim luknjo na zadnjem delu). Strela, saj jih lahko sezuješ!

DANILO: Ah, saj res!

KARLO: Jaz imam vse, samo umazane srajce nimam. Ali je čista tu dobra?

LUKC: Boš pa šel v manšetah noderl! Saj danes so itak »šuštarje« najbolj »nobel«. Poglejte jih (kaže hlače). Vsi hite gledat). Nisem mogel dobiti drugih. So salonske, čeprav imajo luknjo od zadaj! Pa saj imajo tudi imenitne gospodje včasih raztergane hlače, pa se bno pri žepih!

(Dalje.)

Jarem svetega Lukeža . . .

Preljub moj Čuki!

Zadnji bot si v tvojih foljetih jau, de se Jarem lemeniča črez soju ženu, de je taka nu taka, de je uon (Jarem) plik trpin, de ga uona velju ofne, čej je riečo adnu pruoč, de je žena ceu zluđi s kļa. — Neč ne čem rejč ruoti temu, zagvisno bo vse nis. Sej se najdeju tudi babe rou zleht.

Ma jast, jast, uboga rjeva, uorem nest na svojih riebrah k žakeli pokuore, de je prou scagat. Čej bi poprej vedla, me bo tokalo to, kar me ká, ne bi ankul rekla pred aspud nuncam pred oltarjem sti prekleščen »ja«!

Pej poslušejte, kašen jo nioi Boštjan! Bla sm stara 7 let. Plasali smo. Guodci so bli s Prvačne. Adn je tuku tudi tambur anu je fort naprej gladu na me, jst pej njega. Kukr je tuku na tambur, glih aku smo plasali. Ah, da bi kul ne plasala ob tistem tamburju. Ta štrafinga božja od tamburlista je stuopu dol z grušta anu je pršu h meni, da naj gram ž njim plasat. Ta cejt je tuku an drugi tambur. Šree mi je tuklo še bolj kukr e uon tuku na tambur, anu sm šla. Prašou je, kaku se kličem, anu muorem prou po pravici rejč, da je biu an fejst int. Puotla mā je povu, de je uon Boštjan s Prvačne, de pouče pri muski tambur anu le me ima prou rad. Anu jest, moriča, sñh mu tudi rekla, da plašem rada ž njim. Anu taku smo plasali anu plasali po vseh bañih kuoder je uon tuku tambur, dokler smo jo prplesali pret oltar do gospoda fajmoštra. Ta zlomek od Boštiana me je tuku znoru, de bi šla za njega tudi u lajben do pči.

Po ohceti smo se fejst imei. Uon me je fortnaprej buoau anu boužau, fizou anu boušau, teku, de me je teu živu snest. To je doralo ane dve

letu. Jst sm se pej smājala anu sm bla kontenta, de je muožtku zarukan u mene.

Cajti graju anu graju. Anu tako je tudi ljubezen Boštjan, nova šla v fuč. Začnu je jegrat briškulo, trešet anu šipol. Pršu je domu še popunoči. Jst sm pa začela kregat anu sm mu rekla huncvet. Joj, da bi tega nkol ne reklat! Dau mi je an tak pataf, da sem vidla zvezde. Anu potle mi je reku, da sem grda. Jst sm začela šubht jokati, an sm mu rekla, de je tudi uon grd. Beseda je dala besedo: Uon meni: »Baba grda, ki imaš jeziki douh ku kra-va rep«. Jst njemu: »Preklet igrauc, ki si grd ku ljudič«. Uon meni: »Štrija umazana, de bi te zluodi nesu u zrak«, anu tako naprej. Uod tistega cajta ni več miru pri hiši. Uon pije, igra, neč ne dela anu me ne prekñnja. Jst uboga rjeva pej muorem mučet anu gladat, (kaku Boštjan) denar zapravlja. Anu tuo dorá že tri leta. — Boštjan mi je reku de sem grda. Tuo, tuo boli, boli

bolj kukr vsi puñji lamu patafe.

Kaj naj začnem! Čej ubejžim od njega, se mi bojo usi smejali; če ostanem pri njem, me bo še pobiu. Jej, jej, kašna srota sm.

Zetu pej rečem: Pupe, pupe, preštudirajte poprej duobro, kuoga uzamete ze moža. Ni zedosti de zua touč mi tambur anu plasat, kukr muoj prekleščen Boštjan, ampak muore bet duober, duobbr, kukr je biu duober moj Boštjan prvi dve lefi po ohceti. Čej niso taki, potem pej sem jest pruoti jarnu svetega Lukeža. Kajti tak jarem kukr ga jest nošim, ne privoščim nankr laškemu uoslu.

Pepa z goriške okolice.

Opomba. Muogo pisem, odgovorov na zadnji članek pod goreñjim naslovom, bomo radi poñmanjkana prostora priobčili prilidnile.

ČUDNO.

A.: Verjameš, da se mi čudno zdi, da nič več ne spim pri popoldanskem cerkvenem opravilu.

B.: E, to pa res ni nič čudnega, saj že celo leto nisi bil v cerkvi.

TO NI NIČ NOVEGA.

Iks: Ti veš, kakšna je najmodernejša zimska moda? Površniki iz tigrove kože! To nosijo pariške dame kot naj-novejšo novost!

Oks: To ni nič novega!... »Te so tigri nosili že zdavnaj«.

RAZLAGA.

J.: (čita v januarski Mladiki šalo pod naslovom: Razlaga). »Ha-ha-ha, to je pa res lepo, tako, pa tako«. (Pa se hoče ona pokazati prijateljici, da nekaj ve in nekaj zna, ter ji hoče to stvar razložiti).

»Konsekventen, veš to je človek, da je eden tako — da ni zmiraj tako — da je tako — tako — veš tako, pa tako — — — — —

Iz jarna svetega Lukeža.

Dobra ženica. Tako. Ali boš še trdil, da je srajca, ki sem ti jo danes dala obleči, črna? Hudobni mož. Ne več. Zdaj vidim tako vse črno, da se mi srajca v resnici zdi popolnoma bela.

Pozor naročniki!

Uprava „Čuka na palci“ naznanja, da oni naročniki, katerim je naročnina z 31. decembrom preteklega leta potekla in niso naročnine za leto 1926 še obnovili, ne dobe današnje številke lista.

Zato pa: Pošljite po poštni naka-

- znici takoj:
  - L 15.-** za celoletno naročnino.
  - L 7.50** za polletno naročnino
- Jugoslovani naj pošljejo v priporočenem pismu ali potlom Ljubljanske Kredilne Banke:
  - Din. 50.-** za celoletno naročnino.
  - Din. 25.-** za polletno naročnino.

- Rojaki v Francji naj pošljejo v priporočenem pismu:
  - Fr. 25.-** za celoletno naročnino.
  - Fr. 12.50** za polletno naročnino.
- Amerikaški Slovenci naj pošljejo:
  - Dolar 1.-** za celoletno naročnino.

Rojaki! Naročite se na edini slovenski humoristični list „Čuk na palci“ tu in onstran državnih mej! Človek brez humorja je amerikav. V težkih časih, ko človeka tarejo skrbi, je zdrav humor neobhodno potreben!

Gorica, 7. jan. 1926.

Uprava ČUKA.

AHASVER.

(Groteskna legenda. Spisal Karlo.)

Ahasver se je pretegoval na pragu svoje hiše in se oziral po nebu, na proti Oljski Gori. Opazoval je, kako bo vreme! Nato je zapalil cigaro, tiste vrste, ki jo kade obilno po telesu in suhi po duši, razpečevalci izzo- la, na debelo, kadar se sprehajajo zvečer po mestu in se zabavajo s številkami, ter kupujejo časopise radi borz. Ahasver ni bil star, ali bogat! Tako bogat, da si ni privoščil merice sladkega vinca kanagahelca, kaj šele, da bi posejal »bar tabarin« bogatega Asina! Tudi zlato veržigo je nosil Ahasver na svojem kalfam, ali bodite uverjeni, da je bila samo pozlačena! Pretegnil se je vnovič Ahasver in z roko začel v brado stvega, zelo velikega, nosokljn, nastega starca Izraela.

»Čemu me lasaš, brat Ahasver?«
»Lasam? Vidiš ga, čemu si pa tako zrastel, da te se videl nisem!«, je odgovoril Ahasver in pljunil na vrt, kjer so rastle oljke in rumenele pomaranče ter se cedile smokve ...

»Tako se norčuješ iz starega Izraela, ki ti je nokoč rešil življenje!« se je razjezil Izrael in mu zafugal s palico, ob katero se je opral.

»Ha-ha! Meni si rešil življenje! Te ga pa res še nisem slišal!« se je nasmejal Ahasver in zopet pljunil ... a sedaj na podgano, ki je prišla izpod praga.

»Torej poslušaj!«
»No dobro! je dejal Ahasver, pa se ni hotel domisliti, da bi pomnil Izraelu cigaro, ko je vendar vedel, da je starec prvovrstni »čikač«. Sedla sta na prag in prekrizala noge.«

Izrael je pozrl trikrat slone, štirikrat pljunil, sedmič se obrisal z rokavom okrog ust in osmič jih je odprl:

»Bilo je pred kakim tridesetimi leti. Pasli smo ovce in krave na občinskem travniku mesta Betlehema. Kurili smo jih pekli krompir in surovo repo! Noč je prilezla izza mesta in nas ovila v svojo črno naljo. Ker pa je priplula od jutrovega sem velikanska zvezda repatica in sedla ravno nad duplino, ki je bila tam v bližini, nismo hoteli zganjati živine v stajo. Tedaj se je priplazil k meni Izak, tisti, ki ga je to sponlad zadela kap, ker se je preveč nasrkal božje kaplice iz Kane Galileje, in mi zašepotal na uho, da je pustil v votlino nekega moža z mlado ženo, ker nista mogla najti v mestu primerne prenočišča! »Dobro!«, sem dejal in mu dal ravnokar pečeno repo, ki jo je slastno povžil!

Več, tedaj, okrog polnoči, ko sem legel za gram, da bi zaspaj, se je nenadoma odprlo nebo in iz njega se je vsulo vse, polno ... namreč prvi hip sem mislil, da se mi sanja, kako prihajajo k meni lepe judinje, ki jih je bilo prejšnji dan toliko v mestu in smo se ves čas šalili z njimi ... Toda, kar zadone trombe ... in sladko petje zavalovi po pašniku ... in začuje se glas poglavarja angeljev, ki je oznanjal rojstvo Odrešenika ... seveda v latinskem jeziku in vsi so vsklikali »Hosana! Hosana!« ... Tedaj začujem za seboj v grmovju ihtenje, ki je strašno odmevalo v slovesno noč, da so angelji na nebu obstali z odprtimi usti in nebeški trombentači pridržali sapo! Planil sem po koncu in pričel iztikati po tem, dokler nisem našel ubogega, v cunje zavitega kričača, ki sem ga hitro ponesel na gorko v votlino! Kako veliko pa je bilo moje začudenje, ko sem tu našel zopet malega otročička, tistega, katerega slavo so oznanjali angelji na nebu! Rodil se je namreč Sin Božji, kot pravijo ... in pomisli, isti večer, ob isti uri in skoro na istem kraju kot ti!

Zredili smo te in si pasel z nami ovce, koze, krave ter osličke ter si

bil najhujši pretepač, ko pa si dorastel, si se nam izneveril in odšel v svet, ker si hotel boljše živeti od nas. Pravijo, da si zelo bogat, jaz ne vem, če je res, ali vidiš se ti ne, razen po zlati veržigi! ... Torej, če bi mene takrat ne bilo, bog vedi, kdo bi te rešil, lahko bi zmuznil. Zato si mi lahko hvaležen!

»No, pa angelji na nebu z odprtimi usti in trombentači s pridržano sapo?« Sicer pa, kaj zahtevaš v povračilo, da si me napravil tako nesrečnega!«, se je polskušal nasmejati Ahasver.

»Eno samo cigaro!« je odgovoril Izrael, ker je vedel, da vbič itak ne bo dobil, in le globoko požrl slone ...

»Pol pa ti jo dam!«, je odgovoril nerodno Ahasver in odlomil pol cigare na tistem koncu, kjer je gorela ter jo podaril Izraelu. Ta je podršal o gorok po nogi, nato ga hlastno ulaknil v usta. Ahasver pa je privlekel iz žepa boltran vžigalnik, narejen za sta-

re avstrijske patrone, pljunil v vežo in se zaprl v svojo hišo. Izrael pa je pobral svojo palico, pljunil na prag rumeno tekočino in odkrevljal proti Oljski Gori, če bi morda našel kako oljvo ali napol gujilo pomarančo ob česti ... ali pa tudi na drevesu, kot imajo stari berači navado ...

Zgodilo se je, da so se vršili v tistih dneh, ki so bili velikonočni prazniki, veliki in strašni dogodki! Sodili in krizali Nazarencu, ki je bil osumljen, da je protidržavni element. In ta protidržavni element je bil Kristus.

Ob onajstih dopoldne se je plazil ob zidu Ahasverove hiše demonejant Juda, porokovskaclja tedajne vsesplošne korupcije v Judovski državi. Nožljaj je s svojimi ednimi tridesetimi milijoni ... oprostite ... le srebrniki ... namreč tridesetimi srebrniki. Bil pa je zelo zanimljiv in ni čudja, da se je spodtaknil ob Ahasverove noge (A-

hasver se je namreč kaj rad solnal na pragu svoje hiše) in se prevrgel kot je bil dolg in širok, pa je bil huj dolg! Iz žepa pa so se mu zakotolali srebrniki, ki so se zasvetili v solnce in zapeli sladko pesem, ki je tako uganjala Ahasverovim ušesom, da ju je dvignil kot zajec, kadar začuti lovca ... In oči so se mu zasvetile! Bil so navrhane pohlepnosti! Brž je skočil po koncu, se globoko poklonil Ju- di in rekel:

»Pardon, gospod Juda, nisem ni- sll, oprostite, ali ste se morda močno poškodovali? ... No, no! ... Kam pa kam? Čemu se vam tako mudi? Po- sedite malo!« In brž mu je prinesel stolico, pa tudi kocke so se kar same znašle v njegov roki. »Kaj ... vam je, gospod Juda, da so vam je tako omračilo čelo, morda vas varu spo- štovana suprogal ... Dajva, vrživa ne- kolikokrat kocke, da se malo razve- drlito!«

Računček brez krčmarja - dežela brez vladarja.

Vsak dobi pač svoje,
kot po pravici gre,
Madžar če pol zemlje,
še malo je, »teremtete«.

Honveda je premalo,
junaštva pa prav nič,
če teče kri, boli ga,
je Madžar drugi ptič.

Če bili bi vsi norci,
bi vse po masti šlo,
tako se pa končala,
ta stvar je žalostno.

Pomaga si z denarjem,
jih tiska kar se dá,
s tem ni zadet le eden,
s tem sta zadeta dva.

Če zrušijo finance
sosednih se dežel,
nastanejo upori,
da vse še vrag bo vzel.

Še tisti, ki na vladi
bili so popred,
šli so v temno ječo,
sedli so na led.

Denarcev se nabere,
samò za božji lon,
je otročičev mnogo,
ki čakajo na tron.

Tako lisjak je mislil,
pri sebi »remtete,
račun je, res da, velik,
a brez krčmarja je.

In Juda je sedel in vrgla sta kocke! In zgodilo se je, kar se je moralo goditi, kadar je igral Ahasvor, to namreč, da je Juda, prej ko je pešal na Ahasvorovom dvorišču trikrat zapel, zgubil vseh svojih trideset srebrnikov ... In šel je Juda, ukradel Ahasvoru vrvi in se obesil ... Ahasvor pa je pomnožil svoje bogastvo za trideset srebrnikov.

Blizalo se je poldne in mučenik Kristus je nosil križ mimo Ahasvora, ve hišo. Težko je nosil, pot mu je lila čela in trpel je.

Préd svojo hišo pa se je solčel Ahasvor in preštevál srebrniku ter kadiril svojo vržluko. Ko pa je zagledal Kristusa, se je široko nasmeljal in zaramoval Gospoda:

»Ali jih vidiš, kako se svetijo y olncu?! Samo za toliko so to kupili! Ali jih vidiš, Judové srebrnike?!

Kristus pa mu je odgovoril: »Otraj si jih! Naj ti prirastejo k srcu, kot priraste skale k zemlji! Živi več, v trudu in strasti, da jih pomnožiš; bodi bogat, in vendar lačen, žen in strgan in nikdar se jih ne upiti!

Kristus je rekel in le šel dalje pod križem.

Ahasver pa hodi še dandanes po svetu, s pozlačeno veržlico na telovniku, z viržluko v ustih, prodala filozof gros, pa si ne privoščil polliterčka pivavca, je bogat in se trudi, da bi bil še bogatejši in se poprestano boji za svoje mrtve kapitule.

»Ali ste pokazali račun zaročencu?« vpraša advokat svojega klienta. — »Seveda sem storil to!« — »In kaj vam je rekel?« — »Rekel mi je, da naj grem k hudiču!« — »In kaj ste napravili nato?« — »No — potem sem šel kraml!«

NA ZENITOVANJSKEM POTOVANJU.

Mlada zaročenca sta šla na zenitovanjsko potovanje. Prebivala sta v nekem hotelu in je kar najlepše ljubila. Nekega dne pride mladi soprog domov in zgreši vrata... Potrka: Sladka, odprti, no... cukereček, sladki med, dragi moj bonbonček... odprti vendar, saj sem jaz!

Tedaj se oglasi od znotraj lobok bas: »Sakralentnaga: nol, saj tukaj je vendar kobarica, ne pa predal za piškoke in sladkor!«

Nova uganka.

	1	2	3
a			
b			
c			

Imenujte vrsti 1-|-a enako krstno ime.
Imenujte v vrsti 2-|-b enako zgodovinsko mesto.
Imenujte v vrsti 3-|-c enako kemično tekočino.

Stavite številke: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, v kotnike tako, da vodoravno, navpično in križem nastane znesek 15.

Kdor pravilno reši eno izmed obeh ugank in pošlje v kuverti znamki za L. 2.— (Jugoslovani Dm. 6.—) ali ne znamki; dobi po pošti franko na dom 10 finih kuvert in 10 pol pismenskoga papirja.

Rešitev uganke.

Uganko — (rešitev je objavljeno že v zadnji številki) so še prav rešili: Kerševan Stanislav, Gradisce; Pavla Vičič, Zarečica; Omo Vascon, Trieste; Pečar Avgustin, Kalnara; Pavlica Amlova, Smarje; Ivan Petr, Lodine; Peter Imperl, Smarje; Edvard Nanut, Domžale; Mrak Ivan, Lög; Pavel Stranik, Ljubljana; Brandolin Ivan, Rojan; Angh Kodrič, Sava; Florin Marija, Domžale; Francka Krájl, Domžale; Ang. Ravnik, Nova sela; Probst Henrik, Duplica; Albin Sinkovec, Vič; Ivana Smrdel, Nadanje selo; Angela Kožuh, Trst; Josipina Mervic, Devin; Avgar Ela, Jesenice; Francka Jeršič, Prinsokovo; Katl Dolene, Postojna; Franc Mehle, Rakek; Jožef Kate, Horjul; Dolar Paul, Francija; Ivan Uršič, Zagreb; Aloiz Juhart, Sv. Lovrenc (Dovolj kolkujite; Čuk je plačal kazni L. 170. Kdo mu jih povrne?) Emillia Kovčnik, Brezovca; Bratkič Peter, Ravne; Radetič Emerik, Matulje; Henrik Jarc, pri Mariboru; Jožef Drobnič, Mala vas; Kroll Stanko, Št. Lenart.

UGANKA.

Kakšen razloček je med oficirij in vojaki?

Odgovor: Med oficirij in vojaki je tak razloček: Vsak oficir je vojak, vsak vojak pa ni oficir.

KAKO JE PRIŠEL DO DEŽNIKA!

Pičnik: »Kje si pa dobil tako lep dežnik?«

Počinik: »Oh, čisto na smešen način sem prišel do njega! Več nekega dne je zelo deževalo in jaz seveda sem bil po

stari navadi brez dežnika, to se pravi, vedril sem pod nekimi vratil. Tedaj pride mimo majhen gospod ... jaz, kakor veš, sem zelo velik in strašno močan... Mislim si: Tale gospodum gre pa gotovo proti mojemu domu! Lahko bom zlezal še jaz pod dežnik. Stopil sem k njemu in ga moško... saj veš, kako jaz moško vprašam... vprašal: »No vi, kam pa greste s temle dežnikom?« Tedaj je prišlikavec spustil dežnik in zbežul! Pa kaj misliš, da zato, ker se me je zhall Kaj še, najbrž tudi njegova last ni bil!«

SAJ RES, ZA TRI LIRE!

Polnoč. Po hotelskih stopnicah se pritrese gost v samih spodnjih hlačah, ki so seveda v gibajočem stanju... in kličo gospodarja... Ta se prikaže in ga ves začuden gleda! Tedaj mu potoži gost: »Ah, jaz ne morem spati v vaši sobi, neprestano me moti neka podgana za pečjo!«

Gospodar ga milo pogleda in reče: »Kaj mislite, da bom za tiste tri fire, ki ste mi jih plačal, najel operno pevko, da vam bo za pečjo pelala!«

UKRADENA URA.

V nekem balkanskem mestecu je bil nekoč velik narodni praznik, ki se ga je vdeležil tudi francoski konzul. Nenadoma pogreši svojo zlato uro in razodene vso zadevo nekemu ministru.

»Koga imate na sumu?« je vprašal minister.

»Tistega le gospoda tamle, črnolasega...!«

»Ah to je sodnijski svetnik, počakajte, bom takoj!«

»Za božjo voljo«, je prosil konzul »nočem delati nobenih nepriljk!«

Minister pa se je nasmeljal in odšel. Čez nekoliko časa se je vrnil in prinesel konzulu uro.

»No, kaj ste pa rekli gospodu sodnijskemu svetniku?« ga je vprašal konzul.

»Oh, nič, saj mi niti zapazil!« je odgovoril pouosno minister.

DOBRA SOBA

Trgovec Bloch pride po opravkih v neko mesto na Poljskem. — Ker je prisiljen prenočiti, si poišče v hotelu sobo.

»Ali bi zamogel dobiti pri vas sobo za to noč?«

»Gotovo, gospod. — imamo jih, še dveh vrst celo, — pa 10 in do 12 frankov.«

»Kaka diferenca pa je med obema cetrama in sobama?«

»V sobah no 12 frankov je nastavljena mišnica.«

Pravijo.

Pravijo, da so prireditelji silvestrovega večera v Komnu napeljali v svrhu razsvetljave v plesalni »salon«, ki je bil okajen, kot kaka stara klobasa, oni električni »drat«, na katerem je po hudoimšnosti našega zasluznega »Menčka« marsikateri zajec izdihnil svojo kosmato dušo.

Pravijo nadalje, da jo harmonikar tako mlo krullil, da so vse miši zbežale in da se je marsikoga lotil trebušni krč.

Pravijo, da bo cestni odbor vložil bo proti silvestrovcem radi odnasanja cestnega znosa v dotični »salon«.

Pravijo nekateri, da lo bil dotični »salon« propežen s tako svilo, ki li pravilno po domače »paščevina«.

Pravijo, da so onoga večera harmonikarju napravili vsled groznega »tanja po harmoniki žulji na prstih, katere bo moral preli opiliti, da jih postavi v proščni stan.

Pravijo celo, da so mislili nekateri silvestrovci za časa noveletnega potresnega sunka, da se še vedno vrtiljo po tempu Rikotovoga orkestra.

Pravijo, da je »Krupčeka« plesal na Silvestrovo v Komnu večkrat »solo«.

Pravijo nadalje, da so bili parketi dotičnega »salona« dobro namazani z guolfom.

Pravijo, da neka mala M. iz Domžal, ne bo še zaenkrat priredila razstavo fantov, ker le ravno manjka tistega, kateri se li najbolj dopade.

Pravijo, da neka P... iz R... pri Domžalah no mara kupiti Čuka zato, ker prinese vsakokrat kake novice njej podobne.

Pravijo, da so v Opatjem selu priredili plesni venček na Silvestrov večer. Ker niso imeli dovolj dekol, so povabili še otroko, da so z njim po dvoranl skakali.

Pravijo, da se le te dni »prezentirale« v Škrbini neki J... iz Jabljanca, ter prevzel zastopstvo harmonike od domačih fantov.

Pravijo na Ježici pri Ljubljani, da sta bila tam dva Silvestrova večera, na katerih so sodelovali tamburaši. Enim le priskočila na pomoč harmonika, ki je bila menda izborno nadomestilo.

Pravijo v Nadgorici, da so kupovali na zadnjem domžalskem semnju par košev, toda kupili jih niso. Pobotali se pa bodo menda s tvrdko J. in A, da jim lih ulije iz ilovice. To iz tega razloga, ker bo glas vseeno lepši kot bi-va proizvajali leseni košl. Lan, iz katerega bodo spleteno vrvi, hrani Sesek; posajali ga bodo, če ne bo kake nepredvidene nesreče, prihodnje stoletie; prostor za njivo bodo kupili na istem prostoru, kjer se vrši sedal zborovarje druživa: Lesen koš.

Pravijo, da je neka kavagna v Mariboru, katere je bila vsa rdeče opremljena, nenkrat postala vsa bela zato, ker se v Mariboru že več časa igra v klim »Bela sestra« kar je tej kavarni šlo zelo na živce.

Pravijo, da v Mariboru širijo fašisti svojo kulturo s tem, da razbijajo po gostilnah šipe, čaše, steklene ce, stole in mize, ludem pa glave.

Pravijo, da v Jugoslaviji hočejo odpraviti borze dela zato, da bo več brezposelnih in da bodo privatni posredovalci dela napravili več kšefta.

Pravijo, da je bilo v Mariboru na novega leta dan na vse zgodaj vse polno inženjerjev po ulicah, katere so jim bile vse pretesne.

Pravijo, da je bilo v Mariboru drsališče na novega leta dan vsled toplote zaprto, odprto je pa bilo samo za tiste, ki se drsajo po vodi.

Pravilo, da je v Mariboru nekdo nafari bal tri ženske za 30 dinarjev, ker jim je prodal 8. januarja t. l. eno srečko, katera je bila že 23. decembra l. l. vlečena.

Pravilo, da gostuje v bajteli »Cejgovnici« v Podskrajniku neki gosp., po poklicu — pardon — pod poklicem urar — specialista. Ker je specialista, le za solne ure, ima malo posla, vsled česar se bavi tudi z drugimi nad vse koristnimi iznajdbami. Hodi brez klobuka. Hudobni jeziki šepetajo, da ga je neko nedeljo izgubil. Čuk pa pravi, da mu klobuka, vsled ljubezenske vročine, tudi po zimi ni treba. Ustanovil je z pomočjo gosp. »pri Türrnu« in sodelovanjem hčerke »marrice« sv. Antona, društvo »Kolo enodnevnice«. I. za društvo naročenimi bombončki, pogostitvili so koj, prvi dan ustanjka društva, vse, tako, da sedaj društva ni več. »Urar« in »Türrnar« prirejata zadnje čase — vračajoč se kasno domov od sv. Antona, kamor hodita moliti za srečo v ljubezni, — podskrajniškimi klepetljivi koncerte-podokolnice, za kar se jim te zaljubljujejo. Ker pa glasovi zopernih pevcev zaviljajo po črvah jim te svetujejo, da izpuščata svoje glasove prihodnjic v večji oddaljenosti.

Pravilo istotam, da se društvo klepetulj veča. Pristopila sta k njim še dva, minister z gričarji T. z najdaljšim kozolcem. Preponosno dil...njo ne sprejmejo, ter se baje misli popolnoma izolirati.

Pravilo v Domžalah, da je tam Čuka zadnjic zmnjalo, tolko povpraševanje je bilo po njem, pač znamenje, da marsikako pove, kar odgovarja danim razmeram.

Pravilo v Domžalah, da si je visokorodni Čuk dovolil pogledati v Domžale zato, ker je vesel predpust; Čuk pa ni tega mnenja; da se varajo o tem, se bodo zlasti v Domžalah propričali kmalu. Pust bo že zdavnaj minul, Čuka pa le ne bo še pepelnica vpepelila ampak nasprotno, poživila ga bo.

Pravilo v Ljubljani, da se predpustne veselice prav pridno vrše; trajajo pozno v noč, potem pa še doma. Na veselicah so dobrodošle tudi maske, doma pa teh ni treba, ker maska marsikaj ovira.

Pravilo v Ljubljani, da se je na zadnji veselici grozno jezil neki gospod, ker mu je maska pojedla toliko piškotov in popila toliko sladkih pijač, da bo moral revež čakati praznega žepa do konca meseca. Kar je pa glavno: ko bi imela maska vrniti gospodu vsaj nekoliko, seveda v drugi obliki, je maska izgnila in je ni bilo več in kar je najglavnejše: drugi dan je gospod prišel k dotični gospodični in ji dejal: Veste kaj, gospodična, večeraj me je pa neka majhna maska tako grdo navlekla, kot še nikdar nobena. Popila in pojedla mi je toliko, da bom moral cel mesec stradati, potem je pa izgnila. Maska brez maske se je zasmejala.

Pravilo v Ljubljani, da ne bodo ljubljanci vpeljali starinskih plesov, ampak nove še modernizirali. Zadoštovala bo Adamova in Evina obleka.

Pravilo v Ljubljani, da je nekemu ženinu kar sapa zaprlo, ko se je zadnjic videl v Čuku; da je ep, to je že itak sam vpedel, da je pa tako lep, tega si pa nih od daleč ni mislil.

Pravilo v Ljubljani, da je nekdo prosil neko gospodično za randi in jo vprašal, seveda skozi rožice, če ji ne ugaja. Gospodična mu je tudi skozi rožice odgovorila: Mnogo ljudi, zlasti fantov, bi bilo krasnih, če bi ne bili kruljavi, šepasti, gobasti in če bi imeli drugi obraz, ki ne bi bil kozav. Rožice so bile tako izbrane, da jih je celo gospod razumel.

Pravilo v Cerkljici, da se tretji in najmanjši član udruženja »Triperesne detellice« tako jezi, da ne bo več kuhar etkompani vino, da bo rajši na svojo roko začel kuhati »kifelce in peči macafzelne«.

Pravilo, da domžalske klepetulje tako zelo napredujejo, da bodo začele pobirati prostovoljne prispevke za zgradbo lastnega doma pod imenom: Zatočišče in vzgoja trških klepetulj.

Pravilo, da se peki v Domžalah bojijo, da bi jim ne prišil konkurirat ljubljanski peki. Ta strah se jim najbolj pozna ob priliki njihovega spanja. Zaka, Čuk ne sme povedati!

Pravilo v Domžalah, da se tam že vse huduje nad Čukom, ki se prav nič ne boji šopiriti se v mehkih ročicah trškega nežnega spola; Čuk se tam prav dobro zabava.

Pravilo v Sp. Domžalah, da bi se g. čna Iv. z vso vneto svoje pameti vrgla v val življenja, samo če bi ji tega ne branila stroga, toda pravilna očetova šiba, ki se še vedno grozeče šopiri nad zrcalom; Čuk jo je že večkrat videl. To Vam je čarodejna stvarca! Pa ni čuda, saj pravijo, da šiba celo novo mašo poje.

Pravilo, da je Čuka zadnjic, ko se je peš peljal k svojemu stricu v Črni graben, napadla na Črnučah, sredi ceste, ob belem dnevu g. D in ga ozmerjala v ne baš prikruti obliki. Povedala mu je toliko lepih, otroško navstnih naukov, da jo je Čuk naravnost občudoval. Pove ji pa Čuk ravnnotako naravnost in to kar v brk, da bo nemoteno korakal svojo pot naprej, ker ni vajen poslušati pridige ljudi, kateri so se komaj rešili povojnih vezl.

Pravilo na Črnučah, da se je g. J. zadnjic sveto zaklela, da ne kupa Čuka, tudi za vse na svetu ne. Pa jo je kaj hitro omamila sladko prijetna zavest, da Čuk piše o njeni osebi in ga je šla takoj iskat. Po vrhu je morala še precej časa iztikati. In ga je dobila v neki ljubljanski trahiki. Črnuče so od Ljubljane oddaljene več kot debelo uro.

Pravilo v Dobrem polju, da je neko dekle zelo nesrečno, ker je prišlo v gozd fanta iskat, doma ga ni mogla dobiti.

Pravilo, da je na Kamnem neka punca tako usmišljenega srca, da se marsikateri fant zaljubi vanjo.

Pravilo, da v Ravneh mnogo klepetajo in mnogo govorijo; a nič ne vedo. Če bi kaj vedeli, bi pred svojim pragom pometali.

Pravilo, da bo nekega dne Čuk ravenske novice zbral in jih v daljen svet poslal.

Pravilo na Studeni gori, da bodo šle nekatere punce v kloster, zato se ta predpust ne oženjo.

Pravilo v Iderskem pri Kobaridu, da fant bo krivem sodi, zato jeziki za zobmi!

Pravilo tudi, da je bilo plesišče desinfekcirano z desinfektorjem za prevažanje gnójmice.

Pravilo, da si je neke (kje?) nekdo (kdo?) brke ostrigel in da, od tega časa vse punce za njim norijo.

Pravilo, da nimajo grahovski »fantlički« nobenega pravega spanja po noči, odkar so jim ostale ovčje klobase v želodcu.

Pravilo, da Tere, pri B. je spet odprla »Trattoria di Fiori« z več podjetji, in bogatimi zalogami, lesa, vina, na drobno in na debelo, steklenice od starega vina, vsakovrstne pijače. Žganja, ruma, strege, pikolita pa kar iz ponočne posode. Sedaj pričakujejo inženirja, da bo tudi on pristavil svojo še bolj bogato obrt košov, Košarice za cvetice, zelo elegantno pleteno opreme za sprejemne sobe. Dragi čitatelji, obrnite se vsi

k elegantni in točni postrežbi. Mladenci, obrnite se k »Trattoria di Fiori«, uživati boste res mnogo zabave, kjer organo syra vedno stare in nove štíme, kakršnih gotovo niste še slišali.

Pravilo v Komnu, da je na Silvestrovo nekaterim provzročila harmonika s svojim kruljenjem revmatizem v glavi.

AUSWENDIG — NA PAMET — IZ ZUNAJ.

V nedeljo 10. januarja je v Hočah pri Mariboru vprašal neki gost nekega gostilničarja, koliko ima dolga pri njemu. Ta mu je odgovoril — bom pogledal v knjigo. Gost mu je odgovoril: »Jaz pa že vem iz zunaj.« — »Kaj je to?« vpraša gostilničar. Gost: »Auswendig«.

LISTNICA UREDNIŠTVA IN UPRAVE!

Glas iz puščave je ostal v uredniškem košu za zdaj res samo glas vpijočega v puščavi. Samotarski, lepše zapolite, da Čuku srce poskoči. Čuk je za veselje ne za žalost. — Petribus, Denar prejel. Hvala! — Nekdo piše: Pravilo istotam, a nič ne pove, še naslova ne pove. Čuk bi moral imeti res prešmentani nos, da bi vse izvohal, tudi to, kje se je dopisnik blagovolil roditi. Preveč zahtevate! — P. Susič, Cairo. Lucija Petrovič: Naročnino prejel. Naslov Dijaške kuhinje se glasi: »Dijaška kuhinja, Gorizia, Via S. Giovanni 7«. — Iz tolminskih hribov. Pesem ni zrela. Ne bomo je priobčili, ker bi morali vso drugače popreti in popraviti. — Domžale. Imenoma, zato je zletelo v koš. — Nekdo svetuje, naj bi bil Čuk na lepšem in boljšem papirju, lepo ilustriran itd. Vse razumemo. Le eno je. Vsi slov. humor. listi, ki so si privoščili luksuz, so bili zapisani smrti. Čuk ima pa tako proketo voljo do življenja, da si noče spogati tako luksurijozne smrti.

POPOLNOMA VARNO KALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

V. K. K. K.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 5%

ter jih izplačuje takoj brez odved in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

LUIGI CALISSANO & FIGLI

IZDELOVANJE VINA, ALBA

Bogata izbira finega vina v steklenicah:

Barbera, Frelsa, Barolo, Bracchetto, Nebiolo, Asti spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolin belo vino navadno v steklenicah — — —

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGARIANA, Trg sv. Antona 7. GORICA

Manufakturo, perilo, izdelane obleke po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon št. 50 — Brzojavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica **CENTRALA** Rezerve Din.
Din. 50,000.000 **LJUBLJANA** 10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Pluj, Sarajevo, Split, Trst.

Agencija: Logatec.

Vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja tujih valut in čekov.

Nakup obligacij vojne odškodnipe po najvišji dnevni ceni. Izvršujejo se nakazila v tu in inozemstvo in vsi drugi v bančno stroko spadajoči posli najkulantneje.